

Editor:

Hadrian Mateescu

Grafică originală copertă:

Vox 2000 Com S.R.L.

Tehnoredactare:

Mihaela Mănoiu

Corectură:

Hadrian Mateescu

VoluM îngrijit de:

Lucia Ovezea

© 2024-2026 Editura CUANTIC / Mara Distribution Services SRL

pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate

www.edituracuantic.ro

+4 0730-52.52.52

e-mail: comenzi@edituracuantic.rofacebook.com/edituracuanticinstagram.com/edituracuantic**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României****Povești nemuritoare.** București : Cuantic, 2024-

vol.

ISBN 978-630-6653-17-1

Vol. 8. - 2026. - ISBN 978-630-6653-60-7

82

Avertisment: Distribuirea, copierea sau piratarea conținutului acestei cărți sunt pedepsite de lege. Nicio parte nu poate fi reprodușă, copiată sau difuzată în orice mijloace (scris, video, foto etc.) fără acordul scris din partea editorului, exceptând citate scurte în limita a 100 de cuvinte sau recenzii. Toți cei care au scris sau au contribuit la această lucrare au respectat legea, au depus timp, pricepere și energie, astfel încât dumneavoastră să citiți, să împărtășiți cu ceilalți valorile și învățămintele din această carte, într-un mod asumat, legal și responsabil.

We know
books

Povești nemuritoare

volumul **8****CUANTIC**București
2026

POVEȘTI POPULARE ROMÂNEȘTI, DIN BANAT

Povestea lui Abrud..... 5

Din purcar, călugăr..... 34

BASME SÂRBO-CROATE

Inelul făcător de minuni..... 40

Omul de fier..... 59

Balaurul și feciorul de împărat..... 68

Fântâna de Aur..... 80

POVEȘTI POPULARE TURCEȘTI

Povestea tăietorului de lemne..... 94

Mireasa cea bătrână..... 100

Țăranul și Sultanul Mahmut..... 107

Keloglan și fata de padișah..... 113

Mărul care râde și mărul care plânge..... 128

Povestea babei și a cocoșului..... 136

Povestea lui Atoglu și a lui Gulhanâm..... 139

Zâna din portocală..... 151

POVEȘTI POPULARE CHINEZEȘTI

O călătorie ciudată..... 162

Zoreaua nestemată..... 172

Maimuțele și lăcustele..... 175

Cum s-a tras cu arcul în lună..... 177

Băta Răzbunării..... 183

Cocorii..... 188

Povestea casei..... 192

Unchiașul cu toba de aramă..... 195

Iepurele judecător..... 202

Răzbunarea iepurelui..... 204

Tigrul care caută un maestru..... 206

Trei frați..... 209

Praful de aur..... 211

Pasărea Fericirii..... 214

Corabia prețioasă..... 219

POVEȘTI MAGHIARE

Poveste despre mațe, picioare și mâini..... 233

Iepurele și căpățâna de varză roșie..... 234

Lupul și plugarii..... 235

Tâlharul și copilul..... 237

Vulturul și corbul..... 238

Racii..... 239

Bradul și trestia..... 241

POVEȘTI DIN SICILIA

Don Giovanni Misiranti..... 242

Omul să-și țină vorba și boul, coarnele..... 253

Povestea lui Abrud

A FOST ODATĂ demult, demult, un moș și o babă. Și moșul avea un fecior, iar baba avea o fată.

Într-o sară, feciorul și fata se duseră în vecini, la șezătoare. Ieșind stăpâna casei afară, văzu în ocolul vecin o vacă neagră, mare și frumoasă. Intrând în casă, zise către Abrud:

– Abrude, la voi în ocol se vede o vacă neagră, frumoasă.

Abrud ieși repede și merse numaidecât acasă și când să intre în ocol, dete piept cu o vacă frumoasă, neagră. Cum o văzu, îl cuprinse o frică de moarte, dar vaca d-odată începu a vorbi și îi zise:

– N-ai nicio frică, Abrude, dragu-meu, că eu sunt mama ta bună și m-am prefăcut în vacă și am venit să te scap de hăranca¹ ta de măștihoaie, că ea vrea să-ți mănce capu.

---

¹ Femeie rea.

LIBRIS We know books
Auzind Abrud vorbele acestea frumoase, îndată se liniști și începu a săruta vaca, adecă pe buna lui mamă, o luă înapoi și o duse în grajd și îi dădu fân să mănce.

Merse apoi de spuse lui tată-so și la măștihoaiie că le-a dat norocul o vacă frumoasă.

A doua zi dimineața, măștihoaiia lui Abrud îi puse merinde – aiu¹ și mălai, și-l trimise cu vaca la pășunat.

Ajungând la islaz, vaca îl întrebă pe Abrud ce merinde i-a pus măștihoaiie-sa.

Abrud i-a răspuns:

– Aiu și mălai!

Atunci vaca i-a zis:

– Aruncă aiu în spini, iar mălaiu dă-mi-l să-l mânc eu! Tu prinde-mă de cornul drept și zi așa: „Așterne-te, masă întinsă cu mâncări și cu beuturi, cu lăutași și ceterași!”

Abrud făcu așa după cum îl învățase maică-sa, vaca, și d-odată se întinse înaintea lui o masă cu toate bună-tățile și cu tot felul de mâncări și beuturi, cu lăutași și cu ceterași, de era mai mare dragul să stai s-o privești.

Abrud se așeză la masă și începu să mănce cu mare poftă, că era tare flămând și setos. Mâncă și beu din toate bună-tățile până se sătură bine, de puteai omori purecele pe foalele lui, așa se săturase.

---

¹ Usturoi.

După ce se sătură bine și după ce îi cântară frumos lăutașii și ceterașii, maică-sa îi zise:

– Prinde-mă de cornu stâng și zi așa: „Strânge-te, masă-ntinsă cu mâncări, cu beuturi, cu lăutași și cu ceterași!”

Abrud făcu așa cum îl învățase maică-sa, iar masa se strânse îndată. Ori de câte ori îi era foame, făcea după cum îi spusese maică-sa.

Apropiindu-se sara, porni cu vaca către casă. Măștihoaiie-sa, după ce Abrud legă vaca în grajd și îi așternu paie curate, merse cu șuștariu¹ să mulgă vaca, dar văzu că vaca are lapte foarte puțin. Dimineața, a doua zi, vaca avu lapte mult, de n-a încăput în șuștari, așa că afurisita de măștihoaiie începu să bănuiască pe Abrud că peste zi, când șede cu vaca în pășune, mulge vaca și bea el laptele și pentru aceea n-are vaca lapte sara.

Mânezi, baba își mână fata la pășunat cu Abrud, zicându-i să bage de seamă nu cumva mulge el vaca și bea laptele.

Ajungând la islaz, vaca începu să pască, iară ei se puseră să se odihnească la umbră.

---

¹ Vas în care se mulg vacile.

La prânz, știind vaca pentru ce a venit fata babei cu Abrud, îi zise:

– Abrude, dragu mamei, când ți-i foame și vrei să mânci, întâi zici așa: „Adormiți doi ochi ai fetei”, și după ce vezi că fata a adormit, fă celelalte așa cum te-am învățat eu și așa fata nu va vedea nimica și nu va avea ce să spună mamei sale, când vom ajunge pe sară acasă.

Abrud făcu așa cum îl învățase buna lui mamă și iarăși se ospătă și se sătură bine, iar cătră sară plecară cătră casă. Fata babei însă era tare supărată că nu știa ce să-i răspundă mamei sale, când o întreba-o ce s-a petrecut cu vaca, că mai tot timpul cât au stat acolo, ea a dormit la umbră.

Mergând sara acasă, Abrud legă vaca în grajd, îi așternu iară paie curate și veni baba să mulgă vaca. Nici acuma nu avu vaca lapte și întrebă fata: cine a muls vaca.

Fata nu i-a putut spune nimic și mamă-sa se supără foc pe ea.

A doua zi iară mână baba pe fata ei cu Abrud, să pășuneze vaca, dar la plecare i-a spus fetei așa:

– Dacă nici astăzi sara nu mi-i ști spune cine mulge vaca, apoi în casa mea nu mai ai ce căuta! Du-te unde te duc doi ochi!

Văzând fata că mamă-sa se supărase foc pe ea, se puse pe grije. Nu știa ce să facă să nu o mai fure somnul. Își aduse aminte că aproape de ei este o babă vrăjitoare, se duse până la ea și îi povesti toată pățania cu maică-sa și cu vaca. Baba vrăjitoare îi dete trei fire de păr de lup și îi spuse fetei ca la plecare să-și ieie cu ea cele trei fire de păr de lup și să și le pună sub cap, când va lovi-o somnul, că atunci ochiul pe partea pe care va dormi va rămâne treaz și așa va vedea tot ce se petrece cu vaca. Fata era acum foarte voioasă. A doua zi dimineața plecară iară la pășunat amândoi. Vaca, cum ajunseră pe islaz, se apucă să pască, iar ei doi se așeară iar la umbră și de la o vreme îi cuprinse somnul.

Fata luă cele trei fire de păr de lup, le așeză sub cap și se puse să se hodinească. Nu trecu ca de când începui să vă povestesc și fata, obosită și de-drum, și de căldură, începu a sforăi, de credeai că mână o turmă de porci.

Văzând Abrud că soră-sa doarme și fiindu-i foame, zise: „Închideți-vă doi ochi ai fetei!”

Prinse apoi de cornul drept al vacii și zise: „Așterne-te, masă-ntinsă, cu mâncări, cu beuturi și cu lăutași și ceterași!”

Masa se întinse și Abrud se așeză la ea și începu a mânca și a se ospăta, iar lăutașii și ceterașii îi cântau

BRIS | We know books
tot felul de cântece frumoase, de mai mare dragu să le ascuți.

După ce se sătură bine, Abrud merse la vacă, o prinse de cornul stâng și zise: „Strânge-te, masă-ntinsă, cu mâncări, cu beuturi și cu lăutași și ceterași!” Și masa se strânse îndată.

Acuma, fata babii era tare voioasă că ea a văzut cu un ochi tot ce s-a petrecut, și abia aștepta să se facă sară, să-i poată povesti maicii sale cele ce a văzut și a auzit.

Cum ajunseră sara acasă, fata îndată începu a povesti maică-si tot ce a văzut și ce a auzit.

Atâta i-a mai lipsit afurisitei de babe, că din acel ceas bietul moș n-a mai avut zi bună: una-ntr-una îl necăjea baba să taie și să taie vaca, că dacă nu o taie, cu ea nu mai mănă dintr-o pâne.

– D-apoi cum să tai așa o bunătate de vacă, măi babo, că vezi că ea ne hrănește cu lapte, cu brânză, cu unt. Ș-apoi ce să facem cu atâta carne, că acuma-i cald și carnea se strică, eu zic că mai bine s-o vindem, îi zise moșul.

– Ba nu! strigă baba ca mușcată de șarpe, s-o tai, că de nu, cu mine nu mai mănă o bucată de pâne!

Sărmanul moș n-avu încotro și se învoi să facă pe voia babii, numa' să aibă pace în casă. Plecă să vorbească cu niște măcelari și să se tocmească cu ei să taie vaca.

Auzind Abrud că tată-so s-a hotărât să taie vaca, intră îndată în grajd la vacă și îi spuse încet la ureche, plângând, că tată-so s-a hotărât să o taie ca să facă pe placul babii, ca să aibă pace în casă.

Abrud o rugă să fugă amândoi în lume, ca să o scape de la moarte.

– Ba, dragu mamii, răspunse vaca, ci mâne când or veni măcelarii să mă taie, tu să-i rogi să te lase pe tine să-mi dai în cap cu barda, iar eu când îi ridică tu barda ca să mă lovești, te-oi lua în coarne și-om fugi de nu ne vor mai vedea.

Mânezi dimineața, când veniră măcelarii, scoaseră vaca din grajd și când voiră s-o taie, Abrud se rugă de ei, zicându-le:

– Lăsați-mă să o lovesc eu cu barda, că eu am păscut-o.

Măcelarii se învoiră și îi deteră barda în mână și când Abrud se așeză în fața vacii și ridică în sus barda, vaca d-odată îl ridică în coarne și o luă la fugă și într-o clipită se făcu nevăzută. În zădar alergară în urma ei, că în urma vacii nu se mai vedea decât un nor de praf, departe, tot mai departe.

Și s-au dus, Abrud cu maică-sa, s-au tot dus, cale lungă să le-ajungă, cum se zice din poveste, că-nainte

mult mai este, că eu nu sunt d-odată cu poveștile, ci mai dincoace cu-o zi-două, dacă nu cu nouă – până au ajuns și s-au așezat lângă un pod de aur.

Aproape de podul de aur era o pădure frumoasă de stejari cu frunzele de aur. Mamă-sa intră în pădure, rupse un stejar mare, îl făcu așchii și îi făcu lui Abrud o colibă, apoi adună mușchi și frunze uscate și i-a făcut un pat moale, apoi i-a dat o trâmbiță de aur și i-a zis:

– Șezi aci și te hodinește, iar dacă-i avea lipsă de mine, suflă în trâmbița asta de trei ori și eu îndată voi fi lângă tine, că eu mă duc să-mi gălesc pășune grasă, că sunt flămândă și obosită de atâta cale.

Și spunându-i maică-sa vorbele astea, pieri ca o nălucă dinaintea lui.

Nu trecu cam ca de când vă povestesc, și Abrud se trezi în fața lui cu un cerb cu părul și cu coarnele de aur, de sclikea ca soarele.

– Noroc bun, Abrude! îi dete binețe Cerbu-de-aur.

– Mulțămesc dumitale! răspuse Abrud, mirându-se că cerbul știa cum îl cheamă.

– Ce ți-a adus vântu-păru, cioarele-picioarele, ciocârliile-călcâile și țarcile-fâlcile pe aici? îl întrebă Cerbu-de-aur pe Abrud.

– Nu mi-o adus vântu-păru, cioarele-picioarele, ciocârliile-călcâile și țarcile-fâlcile, ci mama mea m-o adus, răspuse Abrud.

– Unde-i mamă-ta?

– S-a dus în pădure, îi răspuse Abrud.

– Du-te și-o cheamă, să vină îndată aici să ne batem în coarne! îi porunci Cerbu-de-aur.

Abrud luă îndată trâmbița de aur, suflă în ea de trei ori și cât ai bate în palme, mamă-sa fu de față.

– Ce e? îl întrebă maică-sa pe Abrud.

– Iacă, mamă, a venit cerbu ăsta de aur și zice că trebuie să te lupți eu el, să vă bateți în coarne.

– Da, zise Cerbu-de-aur, am venit să ne batem în coarne, pe viață și pe moarte, pentru că ai îndrăznit să calci cu picioarele în împărăția mea și pentru că ai cutezat să furi un stejar mare din pădurea mea. Pentru asta ai să plătești cu viața ta.

Și îndată se apucară a se lovi în capete cu coarnele, încât se cutremura pământul sub picioarele și sub copitele lor. D-odată, îndârjindu-se vaca peste măsură, își încordă grumazii și opintindu-se din toate puterile ei, închise ochii și-l izbi pe cerb cu atâta putere, încât cerbul căzu mort înaintea ei. Abrud a jupuit cerbul și a luat cu el pielea și coarnele de aur.

— Suie-te în spinarea mea și te țin bine cu mâinile de coarnele mele.

Făcând Abrud după cum l-a sfătuit maică-sa, aceasta a săltat cu el în vânăția cerului. Ajungând în altă lume, s-au luat la drum și s-au tot dus, multă lume-mpărăție, până când au ajuns la un pod de argint. Aci s-au oprit să se hodinească, iară mamă-sa a intrat în pădurea frumoasă de stejari, cu frunzele de argint, de sclipeau mai frumos ca stelele pe cer. Smulse un stejar, îl făcu așchii și bucăți și i-a făcut lui Abrud o colibă, i-a așternut un pat moale din mușchi și frunze uscate, ca să se poată hodini bine, apoi plecă iară să pască iarbă grasă, că era flămândă și obosită.

Abrud se întinse, în colibă, pe patul său moale, să se hodinească.

Nu trecu mult timp și se trezi în fața colibii cu un cerb cu părul și coarnele de argint și zise cătră Abrud așa:

— Ce ți-o adus vântu-păru, ciocârliile-călcâile, cioarele-picioarele, corbii-ochii și țarcile-fâlcile pe-aici?

— Nu mi-o adus vântu-păru, ciocârliile-călcâile, cioarele-picioarele, corbii-ochii și țarcile-fâlcile, ci mama mea bună m-o adus, îi răspunse Abrud.

— Unde-i mamă-ta? îl întrebă Cerbu-de-argint.

— S-o dus în pădure, să pască iarbă grasă, îi răspunse Abrud.

— Du-te și o cheamă, îi porunci Cerbu-de-argint, că trebuie să ne batem în coarne pe viață și pe moarte, pentru că a intrat în împărăția mea, unde nici pasăre străină n-a zburat. Și pentru că mi-a furat un stejar frumos din pădure, trebuie să plătească cu viața ei.

Abrud luă trâmbița de aur și suflă în ea de trei ori, îndată veni mamă-sa și îl întrebă:

— Ce e?

— Mamă dragă, a venit cerbu ăsta de argint să se lupte cu dumneata pe viață și pe moarte!

— Da, zise cerbul cătră vacă, pentru că ai cutezat să calci cu picioarele în împărăția mea și pentru că mi-ai furat un stejar mare din pădure, ai să plătești cu capul, de-aici vie nu mai pleci. Hai să ne batem în coarne!

Și au început a se lovi în capete, încât credeai că au să-și sfarme coarnele. Se cutremura pământul sub copitele lor. Dar odată înfuriindu-se vaca, îl izbi pe cerb cu atâta putere, încât îi turti capul ca pe-o plăcintă și Cerbu-de-argint rămase mort.

Abrud tăie pielea de pe cerb și îi tăie coarnele și le luă cu el.

Vaca zise apoi cătră Abrud:

— Suie-te iară în spinarea mea și ține-te bine cu mâinile de coarnele mele.

Și iarăși se aruncă cu el în vânăția cerului și ajungând pe altă lume s-au tot dus, până când au ajuns la un pod de oțel. Aci iară se așezară să se hodiească. Vaca smulse din pădurea din apropiere un stejar cu frunzele de oțel, îl făcu așchii și bucăți, făcu lui Abrud o colibă și îi așternu un pat moale din mușchi și din frunze uscate. Abrud intră în colibă și se întinse pe pat, să se hodiească, iară vaca plecă să caute pășune cu iarbă grasă.

Nu trecu mult timp și iacă vine în fuga mare un cerb puternic, cu coarnele și cu părul de oțel.

— Bună hodină, Abrude! dete binețe Cerbu-de-oțel.

— Mulțămesc dumitale! răspunse Abrud.

— Da' cine ți-o adus: corbii-ochii, vântu-păru, țăr-cile-fâlcile, cioarele-picioarele și ciocârliile-câlcâile pe aici? îl întrebă cerbul.

Abrud îi răspunse:

— Nu mi-o adus: vântu-păru, corbii-ochii, țăr-cile-fâlcile, cioarele-picioarele și ciocârliile-câlcâile, ci mama mea m-o adus.

— Unde e mamă-ta? îl întrebă cerbul.

— S-a dus în pădure, să-și caute iarbă grasă să pască, că era flămândă și obosită, îi răspunse Abrud.

— Du-te și-o caută, să vină aci îndată, că are să se bată cu mine în coarne, pe viață și pe moarte, pentru că a-ndrăznit să calce cu picioarele în împărăția mea; și pentru că mi-o smuls un stejar din pădurea mea, are să plătească cu capu ei paguba ce mi-o făcut.

Abrud luă trâmbița de aur, suflă în ea de trei ori. Într-un târziu, iacă vine mamă-sa, abia răsuflând de obosită, și-l întrebă pe Abrud:

— Ce e?

— D-apoi, iaca, mamă, a venit cerbu ăsta de oțel, să se bată în coarne cu dumneata, pe viață și pe moarte!

— Apoi m-oi lupta și cu el, zise vaca năcăjită.

Și se apucară a se bate-n coarne, de gândeai că nu calcă cu picioarele pe pământ, așa se aruncau unu pe altu în vânt, cu coarnele. Odată însă, înfuriindu-se cerbul peste măsură, opintindu-se din toate puterile lui, ridică vaca în coarnele lui și a izbit-o de pământ cu atâta tărie de-o băgă de trei stânjini în pământ; dar și cerbul rămase fără-un corn. De năcaz că a rămas numa' cu un corn, cerbul pieri ca o nălucă și nu se mai văzu.

— Abrud, dragu mamii, zise mamă-sa din fundul gropii, nu plânge, că eu sunt vie și nevătămată, du-te în pădurea asta de oțel, rupe vreo doi-trei curpeni de oțel, vină și mi-i bagă mie aici în groapa asta, iar eu m-oi